

Jordi Mas Balado

L'ECOLOGIA DE L'INSTANT

Seminari Geografies Relacionals
Art del Caminar 2022

dimarts, 5 Juliol 2022

El text que segueix es basa en la investigació artística d'apropar la dansa i el paisatge que al llarg d'una dècada, em va dur a explorar des de la immediata perifèria de Barcelona, fins a la capital de la comarca del Vallès oriental. A continuació descriu les impressions, amb una modesta dosi analítica, de les experiències de recórrer aquests itineraris.

Durant les rutes i les descobertes per aquestes zones, vaig haver de travessar territoris que han quedat en l'oblit, molts d'ells, encara ara, estan com si el temps se'ls hi hagués detingut. Són espais ressecs, erms, envoltats d'incoherència, amb parcel·les desconnectades sense fi. Sovint, aquests enclavaments estaven ubicats en buits espacials i entre infraestructures, en zones que corresponen als límits administratius de les poblacions, als marges de la postergació.

Aquests espais continuen sent desatesos, com si estiguessin esperant que els hi arribi el moment per ser conquerits. I allà queden, indefensos i vulnerables, sense ni tan sols, poder ser naturals, perquè en molts casos tenen pavimentada bona part de les seves superfícies. O sigui, que alguna cosa, o algunes decisions que s'haurien de prendre, no es prenen o van molt lentes, des del meu humil punt de vista.

Aquests recorreguts m'han dut a explorar zones que entre elles no hi ha hagut mai, cap distància superior als quaranta kilòmetres. No obstant això, i observant-ho des de la perspectiva actual, em sorgeixen un munt d'impressions i em venen a la memòria gran quantitat de relats i situacions viscudes. Totes al voltant d'aquestes distàncies, que encara que es trobin properes geogràficament, ens permeten sentir i emocionar-nos enormement.

Tot i així, aquesta aportació, amb veu crítica, vol ser un crit d'entusiasme i d'optimisme, perquè entre totes hem de continuar animant-nos per caminar juntes per totes les geografies possibles, i omplir així de contingut vivent les contrades d'arreu.

El paisatge, com a concepte cultural, ofereix una àmplia diversitat de significats i interpretacions possibles. Tants, probablement, com la complexitat material i immaterial que conté. Encara no sé quina és la raó de fons, que em va provocar brindar-me al paisatge en aquell moment donat, a l'any 2010, en un projecte que vaig anomenar Nou paisatge, o no paisatge, títol que feia esment del llibre que va conduir l'arquitecte Joaquim Español, i en el qual participaven diferents veus, totes elles crítiques amb el model urbanístic i territorial del nostre país. En aquell moment em vaig començar a interessar en el concepte de paisatge com a tal, i a partir d'aleshores he anat aprofundint en ell, per què precisament, m'ha permès oferir-li tot el contingut que jo podia generar, tant des de la teoria com des de la pràctica. A més a més, la relació amb el paisatge, m'ha permès el diàleg transdisciplinar en contextos amb possibilitats per uns i pels altres. El paisatge ens ha recollit, ens ha permès qüestionar-nos, ha fet de mediador, ens ha ajudat a trobar-nos i per sobre de tot ens ha ofert la possibilitat de crear lliurement. Per això, des dels meus inicials processos en solitari, amb el temps, he anat desenvolupant col·laboracions amb persones d'altres disciplines, la majoria d'elles, lligades a estudis territorials. Com, per exemple, el diàleg que encara ara, mantenim amb el geòleg i assagista Daniel Barbé i Farré, amb el que formarem l'anomenat Hiatus grup, i que a l'any 2020 vam treballar sobre els sòls contaminats i els paisatges enllocats a les lleres del Besòs entre Mollet i La Llagosta, en l'exposició Paisatges en Despaisatge,, dins del cicle Ficcions Urbanes, curat per Mixité a l'Aparador del Museu Abelló de Mollet del Vallès. Vam començar a fer feina junts en l'Oda al Cos (Obrador d'Activismes del Cos) que es presenta al CCCB amb la col·laboració de la Xarxa per Una Nova Cultura de l'Aigua, en la seva orientació cap a la crisi provocada pel Canvi Climàtic en diferents paisatges de Catalunya (2018).

Ens definim com un col·lectiu obert que cultiva l'Art de la Memòria del Paisatge, en una dramaturgia dels llocs. Tant des de l'anàlisi eco-social, com des de la performativitat que s'hi genera en situar-hi moviments, objectes i paraules. Utilitzem els hiats o les disconformitats per poder desocupar l'espai tot travessant-lo deixant un buit rere d'un cos, una possibilitat de llegir allò que no ha tingut registre. Ens movem reomplint la memòria dels llocs. A continuació llegeixo un fragment de les exploracions que feiem conjuntes del projecte paisatge en despaisatge escrit pel Daniel:

"Hi ha llocs enllocats, tocats com una fruita massa madura. Llocs sobreexcitats de terra lloca, encobridora. Paisatges en despaisatge, que es van desfent per dins fins que es podreixen. Com es mor un paisatge? Es van trencant els fils que ajuntaven les parts més allunyades, es perden insospitades relacions entre éssers estranyíssims, aparentment incompatibles, que ja no sabran com trobar-se. Les coses es parlaven les unes a través de les altres en un murmur constant però un dia les veus es queden encallades repetint-se i cada cosa només es diu a si mateixa, quequejant. Veient-lo des de fora diríem que no ha passat res però a dintre tots els racons semblen l'escena d'un crim."

La metodologia de la investigació durant aquests anys, ha sigut a través del treball de camp, i s'ha inspirat en el laboratori del clima del cos, pràctica corporal que m'ha acompanyat durant bona part de la meua trajectòria i que m'ha influenciat de manera decisiva. També m'han acompanyat aportacions de disciplines com de la psicologia ambiental, l'antropologia de les emocions, la geografia humana i cultural, entre d'altres. Aportant-me context i punts de vista diferents i enriquint la pràctica que faig habitualment.

Ha sigut durant aquest temps de descoberta que he evolucionat a una noció meteorològica ambientalista del cos creatiu, i que es manifesta en els entorns de les exploracions dels llocs. La pràctica del laboratori del clima del cos, és un tipus de recerca del cos. Aquest moviment es va iniciar al Japó a mitjans del segle passat. El fenomen filosòfic que desenvolupa aquesta dansa resideix en la comprensió de la relació que l'ésser humà ha tingut al llarg de la seva història amb la terra, la natura i l'entorn.

La Miriam Marler de l'universitat de Otago, a l'any 2015, fa l'estudi de *Dance and Place : Body Weather, globalisation and Aotearoa*, i explica els inicis d'aquest moviment, referint-se a que va néixer al voltant del laboratori d'investigació del cos promogut pel ballarí Min Tanaka i els membres del grup de dansa anomenat Maijuku, que ell mateix dirigia. Van començar als principis dels anys vuitanta en un entorn rural, a la vila Hakushu, Yamanashi, a dues hores i mitja al nord-est de Tokio. Les investigacions posaven el focus en el cos i la natura.

A la pràctica, tot i néixer al Japó, el body weather pren les característiques del lloc a on s'executa l'activitat, canvia de manera única, depenent a on i amb qui es practiqui. Per entendre aquesta pràctica en la seva relació amb el lloc, hem de contextualitzar-ho en relació amb altres formes de dansa d'altres comunitats del món. Per veure com la globalització afecta altres comunitats.

Les persones que van formar part d'aquest col·lectiu, al llarg de les seves diferents èpoques, estan repartides per diverses zones del món, cadascuna d'elles desenvolupa aquest treball amb els seus matisos, incorporant clarament les condicions i característiques dels diferents emplaçaments a on estan situats.

L'esperit encara és viu, i ha anat articulant-se entre les generacions que han vingut després i que incorporen noves comprensions i pràctiques, com és el meu cas. Presento els meus respectes a tot aquest gran moviment, i concretament als mestres amb els quals he pogut treballar i conèixer aquesta visió de prop. Com el Frank van de Ven, la Hisako Horikawa, l'Andrés Corchero, en Masaki Iwana, i tota la comunitat que durant aquests anys hem pogut compartir experiències. Sense aquesta transmissió de coneixement, jo no podria haver escrit aquestes línies.

El clima del cos és part inherent dels paisatges. La climatologia corporal i el pensament ambientalista des de la perspectiva que integra el cos en el context biofísic que l'envolta, s'exploren des de l'encontre dels mateixos cossos amb l'entorn que han esdevingut el lloc de pressió a on incideix el Canvi Climàtic, generant paisatges en crisi. Els cossos i els paisatges es comprenen com a entitats constantment, en canvi, en processos de variabilitat i transformació infinits.

Les condicions meteorològiques es formulen constantment, modificant-se entre elles.

Els paisatges són concebuts com a complex sistema de forces, en dimensions atmosfèriques de la matèria; amb vibracions, gradacions, intensitats i modulacions que transiten a través, entre i més enllà dels cossos i el món. Els estats de la matèria i les substàncies atmosfèriques, són elements estructurals en aquest sistema de tensions i d'influències.

El pla d'experimentació artística pren llocs amb problemàtiques ambientals a on existeixen vulnerabilitats concretes als impactes del canvi global. Les aspiracions de les investigacions són les de remoure sensibilitats envers la temàtica, i promoure un plantejament d'acció conjunta per contrarestar els desequilibris ambientals presents en les geografies.

La creació de relat en el paisatge fa que integrem la casuística de la crisi ambiental com a part de la nostra acció en el món, i que assumim que la crisi global som també nosaltres mateixos i esdevé part dels problemes que tenim pròxims, entenent que encara que es treballi sobre una localització concreta, aquesta no resulta ser cap cas aïllat, ja que en realitat els territoris estan interconnectats. A través de la noció expandida de l'energia que posa en comú el cos humà, les influències de les micro vibracions de la matèria, i les tensions dels objectes físics formats per diferents materials, els paisatges ofereixen possibilitats d'encarnar capacitats espacials que conviuen en un lloc concret, i que es manifesten en les diferents exploracions creatives.

La coreografia recull part d'aquesta complexitat, integrant les emocions que desperten les singularitats d'aquests processos. El registre i la situació dels quals va més enllà de la pell, oferint la silueta de la conjugació matèria - entorn - emoció.

En aquest sentit la teòrica Paloma Puente Lozano, en el seu treball de l'any 2012, el valor emocional de la experiència paisajística, de los cuadernos Geográficos 51, es refereix al encontre amb els paisatges de la següent manera:

Los "paisajes afectivos" están fundamentalmente definidos por una "resonancia", una suerte de eco o tráfago (bidireccional) en que el paisaje activa en el individuo una fuerte evocación, y éste a su vez consigue "hacer hablar al paisaje". El individuo queda, así, inmerso en una compleja dinámica de ausencias y presencias, de memoria y olvido, de consonancia y disonancia entre los paisajes reales que éste recorre y los paisajes imaginados, soñados o anhelados a partir de éste primero.

En la recerca artística, el cos en dansa crea mapes coreogràfics atípics. En el seu generar continuu de cartografies de l'intangible, integra idees, amnèsies, emocions, i territoris del subconscient, que li permeten descobrir els marges i les parts subtils del paisatge. L'organisme corporal és un cúmul de tensió en plecs que vibren de manera constant i que respon a la informació del seu procés viu, en les diferents escales temporals que sumen la seva història, i la memòria del sistema cel·lular que és. Influenciant-se i adaptant-se amb l'entorn i l'hàbitat que l'acull. La dansa elabora un relat encarnat i afectiu en itinerància que aflora els espais en transició, descobrint l'espacialitat de l'emoció.

De la mateixa manera que el paisatge és un fet cultural, dinàmic i en condició canviant, la dansa és una experiència humana interactiva i oberta, estretament lligada a la consciència. Parlar avui de dansa, suposa fer referència a tot allò que forma part dels processos de creació de les imatges que ens fem del món en què vivim, i de com aquest imaginari ens interpel·la contínuament, revestint les nostres possibilitats d'imaginar. Les imatges les ballem en la mesura que les incorporem en el nostre cos i les transformem en possibles representacions, convertint-se en coreografies de l'imaginari. Les imatges es transformen després del recorregut mental de concebre paisatge i interioritzar-ho.

En relació amb això, alguns elements possibles que integren la capacitat imaginativa són, el temps del cos i de la vida, la natura, el clima, el paisatge, i les alteracions que provenen de l'ambient, així com, els universos simbòlics, la massa infinita de fluxos d'informació, o les connexions amb els diferents objectes de les realitats plurals.

Aquests elements condicionen les apreciacions que ens fem dels llocs i fan emergir les afectivitats que ens originen els paisatges quotidians. Si interactuem amb el paisatge des de la noció del fet que el nostre cos és una entitat ambiental amb peculiaritats orgàniques que influencien el medi a on està situat, la meteorologia del cos s'activa i dibuixa l'espai, reproduint i fem visible el significat velat que contenen els llocs, i que en ser evidenciats per l'acte creatiu, fa que els contextos es transformin, propiciant d'aquesta manera nous relats territorials. No obstant això, ens ha d'interessar, el que no és tan evident en la percepció del paisatge, incorporant una visió holística i entenen que aquest aprenentatge és fruit d'una immersió multisensorial, com a cos viu que som, en estat de present continuu.

Gallagher, al seu treball del 1986, anomenat *Cos viu i entorn*, explica que per considerar el cos viu com a subjecte epistemològic únic, hem de tenir en compte que el cos es percebut i alhora escapa a la percepció, entre l'observació objectiva d'aquest i la reflexió sobre la seva experiència. Això ens fa posar en qüestió el coneixement tàcit sobre el cos, havent d'incloure altres maneres de concebre-ho.

La meteorologia corporal es desprèn del laboratori del clima del cos per assolir els fenòmens individuals i reorganitzar-los. L'ambientalisme corporal pren el cos com un sistema orgànic i organitzat que conviu en un sistema superior que l'envolta, aquest el conté i el qüestiona, despertant-li el diàleg bioquímic que correspongui per la interactuació.

L'ambientalisme del lloc pren forma d'entorn no visible, simplement es percep. Aquesta relació amb l'entorn immediat es torna interdependent i afectiva quan s'hi incorporen variables harmonitzadores. Es parteix de la base que els sistemes ambientals aspiren a reequilibrar-se.

A partir dels fenòmens meteorològics col·lectius és quan comencem a parlar de climatologia corporal. Sent la suma de cadascun dels cossos en interacció amb els sistemes ambientals superiors.

Les variables harmonitzadores intercedeixen en els desajustos que poden aparèixer i que puguin fer disminuir les dinàmiques dels equilibris orgànics i biològics en el desenvolupament conjunt amb l'entorn. Aquestes, provenen dels fenòmens meteorològics propis de cada cos, i es formulen en el pla col·lectiu. És la dansa de la meteorologia dels cossos.

La dansa es fa efectiva creant-se i esvaint-se, emfatitzant amb claredat el ressorgiment dels ambients en zones d'equilibri i harmonització. És des de la perspectiva de l'afirmació del pensament ambientalista en la climatologia corporal, que la dansa apareix com una xarxa d'energia vibracional, que capta i retorna estímuls, i que també reordena i afavoreix dinàmiques de temps diversos.

Si la corporalitat parteix del principi d'oferir-se a l'entorn per a donar una resposta perceptiva, donada a l'acció, amb els seus sistemes dinàmics, l'efímera encarnació de la meteorologia corporal, a través de l'acte creatiu, lliura les vibracions harmòniques necessàries perquè la interrelació entre el lloc i el cos esdevingui una ecologia del moment.

Jordi Mas Balado

ECOLOGY OF THE DE INSTANT

**Seminari Geografies Relacionals
Art del Caminar 2022**

Tuesday 5 July 2022

The following text is based on an artistic research I made over a decade to find out how dance and landscape could merge, which led me to explore the immediate periphery of Barcelona leading to the capital of Vallès Oriental. I then turn to the impressions, with a modest analytical dose, of the experiences of travelling through these pathways. During the routes and the discoveries in these areas, I had to cross territories that have been forgotten, in many of them, still today, as if time had stood still for them. These are dry spaces, moorlands, surrounded by incoherence, with endlessly disconnected plots. Often these enclaves were located in space gaps and between infrastructures, in areas corresponding to the administrative edges of municipalities, on the margins of deferral.

These spaces are still neglected, as if waiting to be conquered by time. And there they remain, helpless and vulnerable, without even being natural, because in many cases their surface is paved. So, something, or some decisions that should be taken, are not taken or are being so slow, from my humble point of view.

These journeys have led me to explore areas that have never been more than forty kilometres apart. Nevertheless, and looking at it from today's perspective, I have a lot of impressions and a large number of stories and situations I have seen come to mind. All around these distances, which, although geographically close, allow us to feel and be moved enormously.

Even so, this contribution, with a critical eye, is intended to be a cry of enthusiasm and optimism, because together we must continue to encourage each other to walk together through all possible geographies, and thus fill the countries around us with living content.

Landscape, as a cultural concept, offers a wide range of possible meanings and interpretations. As many, probably, as the material and immaterial complexity it contains. I still don't know what was the underlying reason that made me jump into landscape, back in 2010, with a project that I called *Nou paisatge o no paisatge*, a title that was an excerpt from the book that the architect Joaquim Español directed, and in which different views participated, all of them critical of the urban development and territorial model of our country.

In those days I began to take interest myself in the concept of landscape as such, and since then I have been delving deeper into it, precisely because it has allowed me to offer it all the content that I could generate, both from theory and from practice. Furthermore, the relationship with the landscape has allowed me to have a transdisciplinary dialogue with other researchers in contexts that have enriched us all. The landscape has brought us together, it has allowed us to question ourselves, it has acted as a mediator, it has helped us to find ourselves and above all it has offered us the possibility of creating freely.

That's why, since my initial solo processes, over time, I've been developing collaborations with people from other disciplines, most of them, linked to territorial studies. For example, the dialogue that still exists today, with the geologist and essayist Daniel Barbé i Farré, with which we formed the so-called *Hiat.ús* group. In 2020 we worked on the contaminated soils and landscapes placed in the riverbed of the Besòs between Mollet and La Llagosta, leading to the *Paisatges en despaisatge* exhibition, within the cycle *Urban Fictions*, curated by Mixité in the Abelló Museum of Mollet del Vallès. We started doing work together on *Oda al Cos* (Workshop of Activisms of the body) which was presented in CCCB with the collaboration of the Network for A New Water Culture, in its orientation towards the crisis caused by climate change in different landscapes of Catalonia (2018).

We define ourselves as an open collective that cultivates the Art of Landscape Memory, in a dramaturgy of places. Both from an eco-social analysis and from the performativity generated by placing movements, objects and words there.

We use the hiatuses or disconformities to be able to dis-occupy the space by leaving a gap between it and a body, a possibility of reading what has not been recorded. We are moving, filling up the memory of places. Below I read a fragment written by Daniel during the explorations we made together for *Paisatges en despaisatge*:

There are places that are enlivened, touched like overripe fruit. Places overexcited with loose, enveloping earth. Landscapes that are slowing down, that are slipping inside until they can't. How does a landscape die? The threads that bind the most distant parts together are broken, unsuspected relationships are lost between strange, seemingly incompatible beings who will no longer know how to find each other. Things are spoken through each other in a constant murmur, but one day they are stuck together, repeating themselves and each thing is only saying itself, complaining. Looking at it from the outside, we would say that nothing has happened, but from the inside, all the corners look like the scene of a crime.

The research methodology during these years has been through fieldwork, and has been inspired by the Body Weather Laboratory, a corporal practice that has accompanied me for a large part of my career and has influenced me decisively. I have also been accompanied by contributions from disciplines such as environmental psychology, the anthropology of emotions, human and cultural geography, among others. They have provided me with different contexts and points of view and enriched my usual practice.

It has been during this time of discovery that I have evolved to a meteorological and environmentalist notion of the creative body, which manifests itself in the environments during the explorations of the places.

The practice of the Body Weather Laboratory is a type of body research. This movement began in Japan in the middle of the last century. The philosophical phenomenon that develops this dance resides in the understanding of the relationship that human beings have had throughout their history with land, nature and environments. Miriam Marler, in her study *Dance and Place: Body Weather, Globalisation and Aotearoa* (2015) explains the beginning of this movement, born around the body research laboratory promoted by dancer Min Tanaka and members of the dance group called *Maijuku*, which he himself directed. They began in the early 1980s in a rural setting, in the village of Hakushu, Yamanashi, two and a half hours northeast of Tokyo. Their research focused on body and nature. Despite being born in Japan, the Body Weather assumes characteristics of the places where the activity is performed, changing uniquely, depending on where and with whom it's practiced. To understand this practice in its relationship with the place, she says, we have to contextualise it in relation to forms of dance in other communities around the world.

The people who formed part of this group, over the course of their different periods, are spread over different parts of the world, each of them developing this work in their own way, clearly incorporating the conditions and characteristics of the different places where they are located. The spirit is still alive, and has been articulated by the recent generations who incorporate new understandings and practices, as is my case. I pay my respects to all this great movement, and specifically to the teachers with whom I have been able to work closely and get to know this vision; Frank Van de Ven, Hisako Horikawa, Andrés Corchero, Masaki Iwana, and all the community that have been sharing their experiences. Without this transmission of knowledge, I could not have written these lines.

The climate of the body is an inherent part of the landscape. Body climatology and environmentalist thinking from the perspective that integrates the body in the biophysical context that surrounds it, are explored from the encounter of the same bodies with the environment that have become the place of pressure on which Climate Change affects, generating landscapes in crisis. The cosmos and landscapes are understood as entities that are constantly changing, undergoing infinite processes of variability and transformation. Meteorological conditions are constantly formulated, modifying each other.

Landscapes are conceived as a complex system of forces, in atmospheric dimensions of matter; with vibrations, gradations, intensities and modulations that transit through, between and beyond the cosmos and the world. The states of matter and atmospheric substances are structural elements in this system of tensions and influences.

The climate of the body is an inherent part of the landscape. Body climatology and environmentalist thinking understanding the body integrated in the biophysical context that surrounds it, are explored from the encounter of the same bodies with the environment that have become the place of pressure on which Climate Change affects, generating landscapes in crisis. The cosmos and landscapes are understood as entities that are constantly changing, undergoing infinite processes of variability and transformation. Meteorological conditions are constantly formulated, modifying each other.

Landscapes are conceived as a complex system of forces, in atmospheric dimensions of matter; with vibrations, gradations, intensities and modulations that transit through, between and beyond the cosmos and the world. The states of matter and atmospheric substances are structural elements in this system of tensions and influences.

Our artistic experimentation focuses on places with environmental problems and vulnerable to the impacts of global change. The aspirations of the research are to remove sensitivities on the issue, and to promote a joint approach to action to counteract the environmental imbalances present in the geographies.

The creation of a story in the landscape means that we integrate the case of the environmental crisis as part of our action in the world, while we assume that the global crisis is also our own and becomes part of the problems that we have nearby, understanding that even if we work on a specific location, this does not turn out to be an isolated case, since the territories are actually interconnected.

Through the notion of expanded energy that the human body pools, the influences of micro vibrations of matter, and the stresses of physical objects formed by different materials, landscapes offer possibilities for embodying spatial capabilities that coexist in a particular place, and are manifested in different creative explorations.

The choreography reflects part of this complexity, integrating the emotions aroused by the singularities of these processes, the register and the situation of which filters beyond the skin, offering the silhouette of the conjugation of matter - environment - emotion.

In this sense, theorist Paloma Puente Lozano, in his 2012 work *The Emotional Value of the Landscape Experience* (Cuadernos Geográficos 51), refers to the encounter with landscapes as follows:

Los "paisajes afectivos" están fundamentalmente definidos por una "resonancia", una suerte de eco o tránsito (bidireccional) en que el paisaje activa en el individuo una fuerte evocación, y éste a su vez consigue "hacer hablar al paisaje". El individuo queda, así, inmerso en una compleja dinámica de ausencias y presencias, de memoria y olvido, de consonancia y disonancia entre los paisajes reales que éste recorre y los paisajes imaginados, soñados o anhelados a partir de éste primero.

In artistic research, the body in dance creates atypical choreographic maps. In his generation of cartoons of the intangible, he integrates ideas, amnesias, emotions, and territories of the subconscious, which allow him to discover the margins and subtle parts of the landscape. The body is a cluster of tension in folds that vibrate constantly and responds to information about its living process, on the different time scales that sum up its history, and the memory of the cellular system that it is. By influencing and adapting to the environment and habitat it enjoys. The dance elaborates an incarnate and affective account of itinerancy that emerges the spaces in transition, discovering the spatiality of emotion.

Just as the landscape is a dynamic and cultural fact of impermanent condition, dance is an interactive and open human experience, closely linked to consciousness. To talk about dance today is to refer to everything that forms part of the process of creating the images that we make of the world in which we live, and how this imaginary continually challenges us covering our possibilities of imagining. Images are danced to the extent that we incorporate them into our body and transform them into possible representations, becoming choreographies of the imaginary. These are transformed after the mental journey of conceiving the landscape and internalizing it. In relation to this, some possible elements that integrate the ability to imagine are the time of body and life, nature, climate, landscape, and the alterations that come from the environment, as well as symbolic universes, the infinite mass of information flows, or the connections with the different objects of the plural realities.

These elements condition the appraisals we make of places and give rise to the affectivities that are generated by everyday landscapes. If we interact with the landscape from the notion that our body is an environmental entity with organic peculiarities that influence the environment in which it is located, the meteorology of the body activates and draws the space, reproducing and making visible the veiled meaning contained in the places, which, when evidenced by the creative act, transforms the contexts, thus bringing about new territorial narratives.

However, we must be interested in the perception of the landscape, which is not so obvious, incorporating a holistic vision and understand that this learning is the result of a multisensory immersion, as a living thing that we are, in a state of continuous present.

However, we must be interested in the perception of the landscape, which is not so obvious, incorporating a holistic vision and understand that this learning is the result of a multisensory immersion, as a living thing that we are, in a state of continuous present.

Gallagher, in his 1986 work entitled *Live, Body and Environment*, explains that in order to consider the living body as a unique epistemological subject, we must bear in mind that the body is perceived and yet escapes perception, between the objective observation of the body and reflection on its experience. This calls into question our tacit knowledge of the body, including other ways of conceiving it.

Body meteorology is detached from the laboratory of the climate of the body in order to take in individual phenomena to reorganize them. Body environmentalism takes the body as an organic and organized system that converges in a superior system that surrounds it, contains it and questions it, awakening in it the biochemical dialogue that corresponds to the interaction.

The environmentalism of the place takes the form of a non-visible environment, it is simply perceived. This relationship with the immediate environment becomes interdependent and affective when harmonizing variables are incorporated. It is assumed that environmental systems aspire to rebalance themselves.

It is from collective meteorological phenomena that we begin to talk about Body Climatology. It is the sum of every single thing in interaction with the higher environmental systems.

The harmonizing variables intervene in the imbalances that may appear and that may diminish the dynamics of the organic and biological balances in the joint development with the environment. These come from the meteorological phenomena specific to each person, and are formulated in the collective plan. It is the dance of the Meteorology of the Bodies.

Dance becomes effective by creating and fading, clearly emphasizing the resurgence of environments into zones of balance and harmony. It is from the perspective of the affirmation of environmentalist thinking in Body Climatology that dance appears as a vibrational energy network and which captures and returns stimuli, and also reorders and favors various time dynamics. If corporeality is based on the principle of offering oneself to the environment to give a perceptive response, given to action, with its dynamic systems, the ephemeral embodiment of bodily meteorology, through the creative act, releases the harmonious vibrations necessary for the interrelation between the place and the body to develop an ecology of the moment.